

عنوان مقاله:

بادشکن حاشیه مزارع و بررسی استفاده از گونه های موثر و سازگار جهت اجرا در اراضی کشاورزی دشت سیستان

محل انتشار:

اولین همایش سراسری کشاورزی و منابع طبیعی پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

ناصر راشکی - دانش آموخته کارشناسی ارشد بیابانزدایی

محسن حسینخانی - دانش آموخته کارشناسی ارشد بیابانزدایی

خلاصه مقاله:

دشت سیستان با داشتن اراضی کشاورزی به مساحت 80-130 هزار هکتار از مناطقی است که هر ساله بخش اعظمی از تولیدات کشاورزی استان سیستان و بلوچستان را تامین نموده اما در سالهای اخیر بحران های خشکسالی و محدودیت های ورود آب به اراضی کشاورزی منطقه باعث شده سطح اراضی کشاورزی رها شده افزایش یافته و این محدوده جولانگاه هوش بادهای محلی و بستر فرسایش پذیری باد را فراهم نموده است. در دشت سیستان مهمترین عرصه های فرسایش پذیر اراضی کشاورزی و اراضی رها شده می باشند. در این بین یکی از شیوه های مهم کنترل و حفاظت اراضی کشاورزی در مقابل وزش تندبادها استفاده از روش های بیولوژیکی در قالب احداث بادشکن حاشیه مزارع میباشد. احداث بادشکن حاشیه مزارع از سال 1385 در منطقه سیستان عملیاتی شده است لذا کشاورزان با مشارکت اداره کل منابع طبیعی و آبخیزداری اقدام به اجرای این پروژه نموده اند که با گذشت چندین سال ارزیابی ها حکایت از موثر بودن این پروژه می باشد در سال های گذشته اجرای این پروژه از طریق توزیع نهال مثمر در بین زارعین استقبال از این پروژه را دو چندان کرده است به همین منظور با انجام عملیات میدانی و ارزیابی بادشکن های مختلف و نیز بررسی منابع و مطالعات مختلف گونه های گیاهی متنوع برای استقرار در این منطقه مورد ارزیابی و شناسایی قرار گرفته اند مهمترین شاخص های ارزیابی عارتند از قابلیت استقرار، سهولت تکثیر، مقاومت در برابر وزش بادهای شدید و استفاده چند منظوره. مهمترین گونه های پیشنهادی گزهای، اکالیپتوس، زیتون، سنجد، زبان گنجشک و پده می باشد.

کلمات کلیدی:

بادشکن حاشیه مزارع، فرسایش بادی، اراضی کشاورزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/258390>

